

Sygn. akt IV CSK 223/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Banku [...] SA w W.

przeciwko D. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 września 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga kasacyjna pozwanej D. C. złożona od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2012r. Pozwana domagała się przyjęcia skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącej Sąd Najwyższy powinien przyjąć skargę do rozpoznania i odpowiedzieć na pytania:

1. Czy Sąd rozpoznający spór sądowy, którego podstawą jest umowa z konsumentem jest zobowiązany do uwzględnienia z urzędu, że w umowie tej występują niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ kodeksu cywilnego, czy też fakt występowania w umowie klauzul abuzywnych wpływających na prawa i obowiązki stron umowy, będących podstawą dochodzonego roszczenia, może być uwzględniony przez Sąd wyłącznie na zarzut zgłoszony przez jedną ze stron?
2. Czy w przypadku spóźnionego podniesienia przez konsumenta zarzutu występowania w umowie zawartej z przedsiębiorcą klauzul abuzywnych, mających wpływ na przedmiot sporu sądowego pomiędzy stronami, sąd rozpoznający sprawę winien pominąć ww. zarzut, czy też z uwagi na fakt, iż klauzule te z mocy przepisów prawa materialnego są bezwzględnie bezskuteczne wobec konsumenta, sąd winien uwzględnić te zarzuty z urzędu?
3. Czy treść art. 495 § 3 k.p.c., obowiązującego do 02 maja 2012 roku, dotyczy również zarzutów prawa materialnego, w tym zarzutów dotyczących występowania w umowach zawieranych z udziałem konsumentów klauzul abuzywnych, czy też zarzut ten sąd rozpoznający sprawę winien wziąć pod uwagę z urzędu?

W odpowiedzi na skargę powódka - Bank [...] Spółka Akcyjna domagała się odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie oddalenia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w ramach tzw. „przedsądu”, jeśli została spełniona choć jedna z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. tj. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie dostrzegając z urzędu przesłanek nieważności postępowania, pozostaje odnieść się do jedynej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanej przez skarżącą.

W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że strona składająca skargę kasacyjną i opierająca wniosek o przyjęcie tej skargi do rozpoznania na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinna zagadnienie to właściwie sformułować z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że zagadnienie to jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 180/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. akt V CSK 3/05, niepubl.). Pomimo tego skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie powtórzyła treść sygnalizowanych przez siebie zagadnień prawnych bez podjęcia jakiegokolwiek próby analizy prawnej tych zagadnień i przytoczenia różnych poglądów doktryny i orzecznictwa związanych z powołaną problematyką. Podkreślić należy, że w ramach pierwszego etapu postępowania kasacyjnego jakim jest przedsąd rozstrzygający o przyjęciu bądź odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy całkowicie pomija argumentację przytoczoną dla uzasadnienia podstaw merytorycznych skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2012 r., IV CSK 154/12, niepubl.).

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. *a contrario*, orzeczono jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 490) zasądzając od pozwanej na rzecz powodowej spółki kwotę 2700 zł tytułem wynagrodzenia fachowego pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.

aw

jw